

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **T. P.**
bytem X

zastoupen advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Horázným
sídlem Ondříčkova 1304/9, 130 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 21. 6. 2023, č. j. 119103/2022/KUSK,

takto:

I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2023, č. j. 119103/2022/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**

II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Ing. Ondřeje Horázného, advokáta.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný částečně změnil rozhodnutí Městského

úřadu Dobříš (dále jen „městský úřad“) ze dne 22. 7. 2022, č. j.: MDOB 74501/2022/Vlč (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a ve zbytku zamítl žalobcovo odvolání.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 8 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 31. 1. 2022 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil z nedbalosti tím, že dne 19. 1. 2022 v 6:35 hod řídil motorové vozidlo značky X, RZ: X, po pozemní komunikaci č. XA od obce Stará Huť do obce Dobříš, přičemž na křižovatce s ulicí Pražská nedal přednost v jízdě motorovému vozidlu značky X, RZ: X, řízenému O. D. (dále jen „řidič vozidla X“, který na hlavní silnici ulice Pražská, směr jízdy Praha, najel z vedlejší pozemní komunikace ulice Za Pivovarem. Tím žalobce porušil § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu.

3. Za uvedený přestupek byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 2 500 Kč podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu a dále povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v rozhodném znění.

4. Městský úřad založil svá zjištění zejména na listinách shromážděných Policií České republiky (dále jen „policie“) při šetření dopravní nehody, výpovědích žalobce a řidiče vozidla X a kamerovém videozáznamu, který zachycuje průjezd vozidel v místě nehody. Městský úřad vyšel z toho, že žalobce vjel z vedlejší komunikace do křižovatky v době, kdy se již na hlavní silnici nacházelo vozidlo X.

5. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž argumentoval shodně jako v podané žalobě. Žalovaný se však ztotožnil s městským úřadem. Za rozhodné považoval zejména to, že žalobce vjel na hlavní silnici až ve chvíli, kdy po ní již přibližně 25 m jelo vozidlo X. Změna prvostupňového rozhodnutí spočívala jen v tom, že název ulice „Za pivovarem“ nahradil názvem „U Pivovaru“.

Obsah podání účastníků

6. **Žalobce** namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v důsledku nevypořádání jeho odvolacích argumentů. Předně vytýkané porušení § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť neodpovídá skutkovým zjištěním. Jak žalobce, tak řidič vozidla X vjížděli do křižovatky po vedlejší pozemní komunikaci. Rozhodující pro posouzení přednosti mezi jejich vozidly je pouze poloha vozidel ve chvíli, kdy oba ke křižovatce přijížděli, a dále to, z jaké komunikace do křižovatky vjeli. Jelikož řidič vozidla X odbočoval vlevo, platilo pro něj pravidlo obsažené v § 21 odst. 5 zákona o silničním provozu. Hlavní a vedlejší komunikace se totiž posuzuje k hranici křižovatky. Je zcela bez významu, zda a jakým způsobem v prostoru křižovatky řidič pokračuje v jízdě.

7. Oba řidiči se nacházeli na pozemní komunikaci označené dopravní značkou P 4 „Dej přednost v jízdě“. Žalobce hodlal odbočit vpravo. Byli proto vázáni stejnou povinností dát přednost v jízdě vozidlům přijíždějícím do křižovatky po hlavní pozemní komunikaci. Žádná jiná vozidla po ní ale nejela. Ustanovení § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu proto nelze pro vztah obou vozidel vůbec aplikovat. Řidič vozidla X do křižovatky po hlavní pozemní komunikaci nepřijížděl.

8. **Žalovaný** s žalobou nesouhlasí. Náhledy z map nejprve přibližuje místo, kde došlo k dopravní nehodě (konkrétně křižovatku a komunikace, z nichž řidiči do křižovatky najížděli). S odkazem na ustanovení právních předpisů upravujících v místě užité dopravní

značení argumentuje, že příkaz „Stůj, dej přednost v jízdě“ a dopravní značka upravující přednost „Hlavní pozemní komunikace“ platily pro celou křižovatku, tedy především uvnitř křižovatky. Vzhledem k tomu, že konkrétní úprava má přednost před obecnou, dle žalovaného dopravní značení na místě nehody upravovalo, kdo jede po hlavní silnici a kdo má dát přednost v křižovatce jedoucím vozidlům. Žalobce vjížděl do křižovatky z vedlejší komunikace, a proto byl povinen dát přednost vozidlům jedoucím po hlavní komunikaci.

9. V replice **žalobce** sporuje jednotlivá tvrzení žalovaného a odkazuje na žalobní body.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.

11. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

12. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích a shrnuli jejich podstatné body. Soud dokazování neprováděl, neboť si při posouzení věci vystačil s obsahem správního spisu [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117]. Jeho obsahem je i videozáznam zobrazující inkriminovanou křižovatku v době, kdy došlo k dopravní nehodě. Soud proto považoval za nadbytečné jej provádět k důkazu, neboť se s ním ve správním řízení mohli účastníci seznámit. O jeho obsahu nevznikla v řízení před soudem ani žádná pochybnost, která by musela být opakovaným dokazováním odstraňována.

Posouzení žalobních bodů

13. Správní orgány uznaly žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 8 zákona o silničním provozu. Dle tohoto ustanovení se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla nedá přednost v jízdě v případech, ve kterých je povinna dát přednost v jízdě.

14. Dle správních orgánů žalobce naplnil skutkovou podstatu uvedeného přestupku porušením § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu, dle něhož řidič přijíždějící na křižovatku po vedlejší pozemní komunikaci označené dopravní značkou „Dej přednost v jízdě!“ nebo „Stůj, dej přednost v jízdě!“ musí dát přednost v jízdě vozidlům nebo jezdcům na zvířatech přijíždějícím po hlavní pozemní komunikaci nebo organizované skupině chodců nebo průvodcům hnaných zvířat se zvířaty přicházejícím po hlavní pozemní komunikaci.

15. V prvé řadě soud konstatuje, že neshledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Bez obtíží je z něj patrné, na základě jakých úvah žalovaný rozhodl a proč se s argumenty žalobce neztotožnil. Nesouhlas žalobce s posouzením žalovaného sám o sobě nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí [srov. např. rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, nebo ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163]. Ostatně žalobce v žalobě s právním názorem žalovaného polemizuje, což by v případě namítané nepřezkoumatelnosti ani nebylo možné. Soud proto mohl přistoupit k věcnému posouzení žalobních námitek.

16. V projednávané věci nemůže být sporu o skutkovém ději. Policie při šetření přestupku

shromáždila velké množství fotografií a videí znázorňujících křižovatku, na které došlo ke střetu vozidla žalobce s vozidlem X. Současně se policii podařilo získat videozáznam z kamery na přilehlé budově, na němž je křižovatka zachycena v okamžiku, kdy došlo k dopravní nehodě.

17. Z videozáznamu (ve spojení s fotografiemi dokládajícími dopravní značení) se podává, že řidič vozidla X přijíždí ke křižovatce po vedlejší pozemní komunikaci (ulicí U pivovaru; před hranicí křižovatky se na této komunikaci nachází dopravní značka P 4 „Dej přednost v jízdě!“) a hodlá odbočit vlevo na hlavní pozemní komunikaci (ulici Pražská). Na hranici křižovatky zastavuje a dává přednost v jízdě vozidlům jedoucím v obou směrech po hlavní silnici. V mezidobí přijíždí po vedlejší pozemní komunikaci (silnici č. XB od obce Stará Huť) ke křižovatce několik vozidel, která pokračují z jejich pohledu vpravo větví křižovatky oddělenou ostrůvkem od středu křižovatky na hlavní silnici (ulici Pražská; zde se nachází dopravní značka P 6 „Stůj, dej přednost v jízdě!“). Ve chvíli, kdy po hlavní silnici z žádného směru nepřijíždí žádné vozidlo, vjíždí řidič vozidla X se znamením o změně směru jízdy vlevo do křižovatky. Když se nachází přibližně v jejím středu, přijíždí (za několika vozidly, která již stihla projet) ze silnice č. XB k hranici křižovatky žalobce, který zastavil a následně se rozjel vpravo na hlavní silnici, kde do něj zezadu narazilo vozidlo X.

18. Správní orgány na podkladě těchto skutkových zjištění dovodily, že řidič vozidla X sice ke křižovatce přijel po vedlejší pozemní komunikaci, ale následně již pokračoval po hlavní silnici (ulicí Pražská), a proto měl žalobce, který k hlavní pozemní komunikaci přijížděl po vedlejší silnici č. XB, povinnost dát vozidlu X přednost v jízdě podle § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobce naopak trvá na tom, že i řidič vozidla X přijížděl k hlavní silnici po vedlejší pozemní komunikaci a nadto odbočoval vlevo, proto povinnost dát přednost v jízdě žalobci tížila právě jej, a to podle § 21 odst. 5 zákona o silničním provozu.

19. Soud proto musel zodpovědět právní otázku, zdali žalobce povinnost dát přednost v jízdě podle § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu skutečně tížila.

20. Není sporu o tom, že žalobce řídil vozidlo, které k hranici křižovatky vyznačené vodorovnou dopravní značkou V 6b „Příčná čára souvislá s nápisem STOP“ přijelo z vedlejší pozemní komunikace. Žalobce byl proto povinen vozidlo zastavit a dát přednost v jízdě všem vozidlům přijíždějícím po hlavní pozemní komunikaci. Mezi účastníky je však sporné, zda za takové vozidlo lze považovat i vozidlo X. Soud míní, že nikoli.

21. Žalobce správně poukazuje na to, že i řidič vozidla X přijížděl k hranici křižovatky po vedlejší pozemní komunikaci a s ohledem na dopravní značení byl povinen dát přednost v jízdě vozidlům jedoucím po hlavní pozemní komunikaci. Nadto odbočoval vlevo, a proto byl povinen se řídit § 21 odst. 5 zákona o silničním provozu. Dle tohoto ustanovení musí řidič odbočující vlevo dát přednost v jízdě mj. protijedoucím motorovým i nemotorovým vozidlům. Vozidlo žalobce přitom bylo tímto protijedoucím motorovým vozidlem, i když tato skutečnost nemusí být z důvodu dopravního řešení křižovatky na první pohled zřejmá.

22. Za rozhodující soud považuje, že křížení komunikací v daném místě je jednou křižovatkou, nikoli dvěma, k čemuž dospěly i správní orgány. Městský úřad v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že se jedná o tzv. usměrněnou křižovatku, na které je stavebními úpravami přesně vymezen možný pohyb všech dopravních proudů. Konkrétně vozidla přijíždějící od obce Stará Huť po silnici č. XB buď směřují na ostrůvkem oddělenou větev, pokud chtějí odbočit

vpravo na hlavní pozemní komunikaci (jako žalobce), nebo se zařadí do jízdního pruhu od ostrůvku vlevo, chtějí-li pokračovat rovně do ulice U Pivovaru nebo vlevo na hlavní pozemní komunikaci. Na ostrůvku není osazena dopravní značka P 2 „Hlavní pozemní komunikace“ (ani jiná obdobného významu), která by jinak mohla nasvědčovat tomu, že vyústění silnice č. XB vpravo od ostrůvku na ulici Pražská je samostatnou křižovatkou.

23. Zmíněný dopravní ostrůvek tedy křížení komunikací nedělí na dvě samostatné křižovatky. Jeho účelem je zajistit plynulost silničního provozu. Z hlediska přednosti v jízdě v dané křižovatce tak nemá žádný význam a při posouzení nastalé dopravní situace si jej lze odmyslet. Pokud by se zde nenacházel, nemohla by dle soudu mezi účastníky vzniknout pochybnost o tom, že žalobcovo vozidlo odbočující vpravo bylo ve vztahu k vozidlu řidiče vozidla X odbočujícímu vlevo protijedoucím vozidlem, kterému byl řidič vozidla X povinen dát přednost. Tím ale, že dopravní ostrůvek svádí vozidla vpravo od středu křižovatky, vyvolává dojem, že se o protijedoucí vozidla podle § 21 odst. 5 zákona o silničním provozu nejedná. Tak tomu ale není.

24. Soud nepřisvědčil správním orgánům ani v tom, že žalobce měl dát přednost v jízdě z toho důvodu, že se řidič vozidla X již pohyboval po hlavní pozemní komunikaci. Správní orgány totiž nijak nezohlednily, že řidič vozidla X ve chvíli vjetí na hlavní pozemní komunikaci stále prováděl úkon odbočování vlevo, a to v prostoru křižovatky. Z pohledu žalobce proto vozidlo X nelze považovat za vozidlo přijíždějící po hlavní pozemní komunikaci. Žalobce správně podotýká, že řidič vozidla X ke křižovatce přijel z vedlejší pozemní komunikace.

25. Obdobnou skutkovou situací se zabýval již Nejvyšší soud Slovenské socialistické republiky v rozsudku ze dne 22. 11. 1984, sp. zn. 8 Tz 57/84, č. 10/1986 Sb. rozh. tr. V tam projednávaném případě soud dovodil, že pro posouzení, zda je řidič uživatelem hlavní nebo vedlejší silnice, není rozhodující, jakou silnicí křižovatku opouští, ale po jaké silnici do křižovatky vjíždí. Řidič přijíždějící do křižovatky po vedlejší silnici a pokračující za křižovatkou v jízdě po hlavní silnici se uživatelem hlavní silnici nestává v křižovatce, ale až za křižovatkou.

26. Soud neshledal důvod, aby se od citovaných závěrů odchyloval, neboť rozhodná právní úprava nedoznala z věcného hlediska žádných relevantních změn. Podle § 16 odst. 1 tehdejší vyhlášky federálního ministerstva vnitra č. 100/1975 Sb., o pravidlech silničního provozu, platilo, že řidič přijíždějící na křižovatku po silnici označené jako vedlejší je povinen dát přednost v jízdě vozidlům přijíždějícím po silnici označené jako hlavní. Dnešní § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu vychází ze stejného pravidla, a tedy ukládá řidičům přijíždějícím na křižovatku po vedlejší pozemní komunikaci dát přednost vozidlům přijíždějícím po hlavní pozemní komunikaci.

27. Citovaná právní úprava tedy vychází z nutnosti posoudit, z jaké pozemní komunikace na křižovatku jednotliví účastníci silničního provozu přijíždějí. Dle toho se pak určuje, který z nich má přednost v jízdě. Nastalý stav se následně uplatní v prostoru celé křižovatky, kterou se rozumí místo, v němž se pozemní komunikace protínají nebo spojují [až na určité výjimky viz § 2 písm. w) zákona o silničním provozu]. Přijíždějí-li dvě vozidla ke křižovatce, musejí mít jejich řidiči jistotu, že právo přednosti vyplývající z konkrétní situace bude platit na celé křižovatce.

28. Opačný výklad by mohl vést k chaotickým a až nebezpečným situacím v silničním provozu. Za takového stavu by totiž řidiči mohli být motivováni k tomu, aby co nejrychleji vozidlem najeli do křižovatky na pozemní komunikaci, která je ještě před křižovatkou označena jako

hlavní, čímž by získali přednost v jízdě před ostatními účastníky silničního provozu, kteří na hlavní pozemní komunikaci z křižovatky zatím nevjeli. Podle soudu nelze takový „závod“ o získání přednosti v jízdě připustit.

29. Přitom právní názor vyslovený žalovaným, že *„provoz na pozemní komunikaci je živý proces, jehož jednotlivé okolnosti jsou velmi rychle proměnlivé, v důsledku čehož se logicky z vozidla, které přijede do křižovatky byť po vedlejší pozemní komunikaci může najednou kdesi v prostoru křižovatky stát vozidlo* [sic!]*, pro které již následně platí právo přednosti v jízdě dle ust. § 22 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., jako pro všechna ostatní vozidla jedoucí po hlavní pozemní komunikaci tak, jak k tomu došlo právě za nastalé dopravní situace, jako byla tato*.“, by vedl právě ke shora popsaným důsledkům.

30. Například z vozidla odbočujícího vlevo se bez dalšího nemůže stát vozidlo s předností v jízdě před protijedoucími vozidly jen proto, že rychle najede do prostoru křižovatky na hlavní pozemní komunikaci. Z § 22 odst. 3 zákona o silničním provozu plyne, že vjetí do křižovatky vozidlem odbočujícím vlevo nezbavuje řidiče povinnosti dát přednost v jízdě podle § 21 odst. 5 téhož zákona. Zmíněné ustanovení řidiči umožňuje, aby vozidlo zastavil i v křižovatce, pokud tím plní povinnost v § 21 odst. 5 citovaného zákona. Z uvedeného je tak zřejmé, že zákon o silničním provozu nepočítá s tím, že by řidič odbočující vlevo vjetím do křižovatky najednou získal přednost v jízdě. Naopak, tato povinnost trvá po vjetí do křižovatky až do jejího opuštění.

31. Aplikuje-li soud uvedená východiska na nyní řešený případ, je zjevné, že vozidlo X nebylo vozidlem přijíždějícím po hlavní pozemní komunikaci, kterému by žalobce musel dát podle § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu přednost. Tak by tomu bylo jen v případě, že by řidič vozidla X ukončil odbočení vlevo a vyjel z prostoru křižovatky. V projednávaném případě ale s vozidlem vjel do křižovatky z vedlejší pozemní komunikace a s vozidlem se nacházel ještě před vjezdem na křižovatku ze silnice č. XB, po které přijížděl žalobce. Křižovatku tudíž neopustil a byl povinen dát přednost v jízdě protijedoucím vozidlům (tedy i žalobci) podle § 21 odst. 5 zákona o silničním provozu. Okolnosti, že do prostoru křižovatky vjel dříve než žalobce a že by ji opouštěl po hlavní pozemní komunikaci, nejsou z hlediska § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu pro výše uvedené rozhodné.

32. Též skutečnost, že žalobce byl povinen se řídit dopravní značkou P 6 „Stůj, dej přednost v jízdě!“, nic na posouzení věci nemění, protože konkrétní povinnost dát přednost v jízdě pro žalobce měla vyplývat z § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu, který se ale na vztah mezi vozidly žalobce a X neužije, neboť řidič vozidla X nepřijížděl do křižovatky z hlavní pozemní komunikace. Současně žalobce najel k hranici křižovatky v okamžiku, kdy druhé vozidlo ve středu křižovatky stále odbočovalo se zapnutým blinkrem, pročež bylo pro vozidla přijíždějící po silnici č. XB od obce Stará Huť zřejmé, že se nejedná o vozidlo přijíždějící do křižovatky po hlavní pozemní komunikaci ze směru od Dobříše. Z pohledu žalobce by se řidič vozidla X stal uživatelem hlavní pozemní komunikace až za křižovatkou.

33. Soud proto dospěl k závěru, že žalobce neporušil povinnost dát přednost v jízdě vozidlu přijíždějícímu po hlavní pozemní komunikaci podle § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu, jak mu kladly za vinu správní orgány.

34. Nad rámec nutného odůvodnění však soud podotýká, že každý účastník silničního provozu je povinen se chovat ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní [srov. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu]. Zkušený řidič by nadto měl být schopen alespoň do jisté míry předvídat chování

ostatních účastníků silničního provozu. Soud se proto musel pozastavit nad tím, že žalobce po zastavení vozidla na hranici křižovatky vjel na hlavní pozemní komunikaci, i když z videozáznamu vyplývá, že druhý řidič mu zjevně nehodlal dát přednost v jízdě, ačkoli tak učinit měl. Byť tedy žalobce neporušil právní povinnost stanovenou v § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu, pročež nemůže napadené rozhodnutí obstát, přispěl určitým dílem ke vzniku dopravní nehody i on sám. Ať už nedostatečné rozhlédnutí nebo bezbřehé spoléhání se na přednost v jízdě bez ohledu na konkrétní situaci v provozu nelze označit za obezřetné a ohleduplné jednání, i když třeba jen kvůli svému vlastnímu zdraví a majetku. Budiž proto tato zkušenost žalobci ponaučením i do budoucnosti.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

35. Jelikož soud dospěl k závěru, že žalobce neporušil § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu, a tedy z tohoto důvodu nenaplnil skutkovou podstatu vytýkaného přestupku, zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

36. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch, a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud tedy výrokem pod bodem II přiznal žalobci náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za tři úkony právní služby (za převzetí věci, sepis žaloby a účast na jednání před soudem nepřesahující dvě hodiny), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč za jeden úkon [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada za DPH ve výši 2 142 Kč, neboť zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty (jak soud ověřil z evidence ARES). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto soudním řízení vznikly, činí 15 342 Kč (3 000 + 12 342). Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

37. Za repliku soud žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť v ní jen bez hlubší argumentace odmítá tvrzení žalovaného a opakuje již vyřčené v žalobě. Náklady s ní spojené proto soud nepovažuje za důvodně vynaložené podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. února 2024

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně